Temps Paqual - Ascensió del Senyor

Per FrancescRiera el dl., 26/05/2025 - 00:00

Ac 1,1-11
Ef 1,17-23
Lc 24,46-53

EL GRAN RECÉS DELS APÒSTOLS: QUARANTA DIES.

Són una mena d'Exercicis de 40 dies, a la "vida ordinària", amb acompanyament "personal", i també "grupal" del propi Jesús de Natzaret. Els deixebles, com qualsevol exercitant, fan el que poden, la veritat és que els costa moltíssim fer-se càrrec de la inaudita bona notícia: "el crucificat és el ressuscitat; el ressuscitat és el crucificat".

Que el món està ple de crucificats, és tan palès!, que jo soc "feblesa, estultícia... pecat", és tan evident (i sacrifica tant el meu amor propi!)... Però, no és gens evident que l'estimat Jesús, que recordem, "penjat a la creu", aquests "exercicis de quaranta dies", ens el mostrin amb una fondària insospitada.

El Ressuscitat mateix els ajudarà a fer el pas del "coneixement extern" al "coneixement intern", el pas de comprendre'l com a "Jesús històric" a reconèixer-lo com el "Crist de la fe".

1. I tant que coneixien Jesús... Però, "per fora"!

I Deu-n'hi do com l'estimaven...! Amb ell varen fer moltes vegades l'experiència de la solidaritat: no podran oblidar mai quan els pocs pans arribaren a tots, i ells descobriren que era possible una humanitat de germans... sense pobres i rics...!

Experimentaren que era possible incloure els exclosos de la societat: l'estranger, com el Centurió o la Cananea; el leprós de qui tothom fuig ("que no ens contamini!"); els publicans i pecadors, amb els quals seu a taula...; els "últims" que per a Ell són els primers!

Amb Jesús sentiren que Déu no era "enemic" a qui calia "apaivagar"..., i que tampoc no ho eren els proïsmes. Amb Jesús "tocaren" Déu, el sentiren al costat, el respiraren, l'experimentaren.

2. Però la seva era una comprensió de Crist poc "cristiana"

Quan Pere, en nom de tots i amb una excel·lent bona voluntat, el confessa Messies, prou que es veu que està pensant en un Messies poderós: "lluny de tu la creu i el fracàs!". Per Pere, el Messies no pot ser un Crucificat, un perdedor... Faltaria més!

Una comprensió a l'alçada de la de Satanàs a les Temptacions del Desert: "El Messies arriba des de la riquesa, poder, prestigi". Estan pensant en un Déu i un Messies infantil que els tregui les castanyes del foc...! En comptes de deixar que el Mestre vagi fent d'ells homes lliures, solidaris, capaços d'encaixar la complexa condició humana.

3. I... un estrepitós fracàs: una creu. Un Messies cadàver...!

Quina llàstima, comentaven entre ells els d'Emaús, de tot allò, res de res! Per això s'esborren de la "comunitat" que havia creat Jesús. No val la pena mesurar-se amb el Regne, amb les coses grans, més val tornar al realisme de "la caseta i l'hortet", lluny d'utopies.

Calia que perdessin aquella fe falsa: la del Déu-totpoderós-soluciona-problemes [que ha creat tant d'ateisme].

Ara, en aquests "Quaranta dies d'Exercicis" han de recuperar la "humanitat" de Jesús, tan "normaleta". I justament, encaixant la "humanitat" del Senyor, fins a assumir tota la seva feblesa (la kènosi), faran la descoberta de la "divinitat" de Jesús. Serà el pas del "coneixement extern" del Senyor, al "coneixement intern"

3. Vers el "coneixement intern"

Val la pena de llegir a poc a poc la primera lectura d'avui. Testimonia que costa molt veure la divinitat del Ressuscitat rere la feblesa de la humanitat: és un llarg procés acompanyat per Jesús que dura 40 dies. I fins al darrer dia no comprendran. Només al final, just quan ja no estigui amb ells, arrabassat per un núvol, aleshores l'adoraran feliços, com contempla poèticament el relat.

Ara saben dir: Ah! aquell home-home, era Déu! Per tant Déu és feble, contingent, es cansa, té una mare, plora, sua sang, mor amb un crit a la creu. És un més dels humans que tenen fam, neixen en una cova, són immigrants a Egipte, desplaçats, són a la masmorra del palau dels Pilats de torn.

– Quaranta dies en que Jesús, el catequista, els fa comprendre que “el crucificat és el ressuscitat” i que per tant, “el ressuscitat és el crucificat”.

4. La fe que els és donada en els Quaranta dies

Tres punts.

1. És la descoberta d’un altre Déu, un Déu feble, solidari dels nostres fracassos, un Déu crucificat, un Salvador crucificat

2. No s’ha de mirar enlaire per a trobar Déu, sinó a la terra. Aquesta és la darrera reflexió que els és feta per àngels, al final del relat, quan el Senyor ja no hi és.

3. Un cop que han copsat això, Jesús ja pot desaparèixer, com a Emaús. No el necessiten a fora, el tenen al cor. Aviat l’Esperit Sant els acabarà de donar “coneixement intern” que els faci ser nous “crist”, cristians. I repetiran la Bona Notícia de l’Evangeli: “el goig de l’Evangeli” (l’Evangelii Gaudium).

ETIQUETES
CONEIXEMENT INTARIORITAT HUMANITAT